

Arrest

nr. 110 019 van 17 september 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2010 is verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en is een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 8 januari 2011 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw N.H, van Franse nationaliteit. Op 21 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Ingevolge een beschikking van 6 oktober 2011 van de vrederechter te Kortrijk houden verzoeker en zijn echtgenote apart verblijf.

Op 25 januari 2012 is verzoeker uitgenodigd om de nodige inlichtingen en documenten over te maken in het kader van het socio-economisch onderzoek van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 september 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: I.

Voornaam: E. A.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: Ouled Teima

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater}, §1, 40 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverlag dd 22.10.2011, opgesteld door de politie van Zwevegem, blijkt dat betrokkene het echtelijk dak verlaten heeft op 20.10.2011. De echtgenote verklaart dat zij de echtscheidingsprocedure wil opstarten. De politie merkt in het verslag op dat sedert 15.08.2011 een vijftal oproepen waren ivm huiselijke moeilijkheden/familiale twisten. Er is bijgevolg geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging, noch van een gezinscel. De beschikking van het Vredegerecht te Kortrijk dd 06.10.2011 bevestigt dit.

Betrokkene ondertekende op 25.01.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor: een arbeidscontract, een bewijs van ziektekostenverzekering, een bewijs dat hij niet ten laste is van het OCMW, een medisch attest waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert, zijn paspoort, een verklaring ten lasteneming van zijn moeder in Marokko, een verklaring op eer door derden, een attest van inburgering.

Geen van deze documenten heeft een dergelijk zwaarwichtig karakter dat ze aantonen dat betrokkene dusdanig in België geïntegreerd en verankerd zou zijn dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk of schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Rekening houdend met de jonge leeftijd van betrokkene, rekening houdend met het feit dat betrokkene slechts een goeie twee jaar in België heeft verbleven terwijl hij 36 jaar in Marokko heeft verbleven en tot slot rekening houdend met het feit dat uit de documenten blijkt dat betrokkene nog steeds sterke banden heeft met zijn moeder in Marokko wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken aangezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40quater van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat verweerster beslist heeft een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker

Terwijl verzoeker overeenkomstig artikel 42 quater VW., wel degelijk recht heeft om verder te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Zodat de aangevochten beslissing voornoemde artikel van de Vreemdelingenwet schendt en derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1,4° van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel wordt expliciet genoemd in de bestreden beslissing en bepaalt het volgende:

"er kan gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4°het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2 , eerste lid, 1° of 2° wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is."

Zoals reeds supra gesteld ontkent verzoeker niet dat er in casu geen gezamenlijke vestiging meer is met mevrouw H. en dit sedert 25.10.2011.

Artikel 42quater § 1 VW bepaalt in fine evenwel dat alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, de DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier:

de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale- en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Zoals reeds supra werd gesteld heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten in het jaar 2003. Hij vestigde zich eerst zeer kort in Frankrijk en vervolgens in Italië.

De bewering als zou verzoeker derhalve 36 jaar verbleven hebben in Marokko strookt derhalve niet met de werkelijkheid.

Verzoeker vestigde zich lopende de maand januari 2009 op het grondgebied van het Rijk.

Verzoeker bevestigde dit in diens verhoor voor de politionele diensten van de PZ Mira op 29.11.2010.

Ook hier strookt de bewering van verweerster als zou verzoeker slechts een luttele twee jaar in België hebben verbleven geenszins met de werkelijkheid.

Verzoeker verblijft hic et- nunc bijna 4 jaar (!!!) op het grondgebied van het Rijk. Spreekt vlot de Franse taal en is alhier volledig geïntegreerd.

Vanaf het ogenblik dat verzoeker in de voorwaarden verkeerde om alhier op legale wijze te werken heeft hij werk gezocht. Verzoeker verwijst dienaangaande aan de arbeidscontracten welke hij ten overvloede aan uw zetel overmaakt.

Op heden is verzoeker op full time basis tewerkgesteld bij twee firma's en valt hij dan ook niet ten laste van de Belgische Staat.

Verzoeker erkent zijn moeder te steunen welke op heden nog woonachtig is in Marokko.

Doch hieruit concluderen dat de banden met Marokko nog zeer sterk zijn gaat werkelijk een brug te ver.

Verzoeker meent dan ook gelet op de specificiteit van zijn situatie verweerster tot het besluit diende te komen dat in casu geen einde diende worden gesteld aan zijn recht op verblijf, hierbij verwijzend naar artikel 42quater, § 1 in fine VW

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 40quater van de vreemdelingenwet blijkt uit de toelichting van het middel dat hij doelt op artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht, luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verweerder kan op basis van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in België verblijft, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Alvorens deze beslissing te nemen, dient verweerder wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 21 januari 2011 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat hij op 25 oktober

2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalde termijn om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen derhalve nog niet verstreken. Het is daarnaast niet betwist dat verzoeker de echtelijke woning heeft verlaten 20 oktober 2011 en er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft bij een op 25 januari 2012 ter kennis gebracht schrijven aan verzoeker documenten opgevraagd die verweerder moeten toelaten de situatie van verzoeker te onderzoeken zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker legde in antwoord op deze vraag een door hem zelf afgelegde verklaring neer dat hij sedert 1 januari 2009 in België verblijft. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hem op 1 februari 2010 een bevel was afgegeven om het grondgebied te verlaten. Bovendien blijkt niet dat hij vóór zijn aanvraag van een verblijfskaart legaal verbleef in België. Verzoeker toont geen wettig verblijf aan met de loutere verklaring dat hij sedert 1 januari 2009 in België verblijft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder in de bestreden beslissing uitgaat van een verblijf van 36 jaar in Marokko, nu verzoeker geenszins aantoonde vóór 21 januari 2011 wettig te hebben verbleven in België. Ook het beweerd verblijf in Frankrijk en Italië wordt niet aangetoond met een begin van bewijs en blijft beperkt tot een loutere bewering.

Waar verzoeker wijst op zijn huidige “full time” tewerkstelling blijkt uit de stukken van het dossier dat hij geen full time tewerkstelling heeft ter kennis gebracht aan verweerder. Uit de ingediende arbeidsovereenkomst van 8 juni 2011 blijkt dat er slechts sprake was van een deeltijdse tewerkstelling. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker voor het eerst aanbrengt in het kader van zijn procedure voor de Raad. Deze stukken zijn derhalve niet dienstig (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Bovendien weerlegt verzoeker niet het motief dat in essentie stelt dat zijn integratie en verankering in België dermate zwaarwichtig zou zijn dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk of schadelijk kan zijn voor betrokkene. Waar verzoeker zijn sterke banden met Marokko betwist, betwist hij evenwel niet dat hij nog steeds zijn moeder die in Marokko verblijft, steunt. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het motief waarbij wordt vastgesteld dat hij nog steeds sterke banden heeft met zijn moeder in Marokko, kennelijk onredelijk is. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker naar een recent vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk waaruit blijkt dat het huwelijk niet nietig is verklaard. Evenwel dient de Raad erop te wijzen dat verzoekers verblijfsrecht niet is beëindigd om reden van een nietigverklaring van zijn huwelijk maar om reden van het gebrek aan gezamenlijke vestiging met zijn partner, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker. De verwijzing naar het vonnis is *in casu* aldus niet dienstig.

Door louter aan te geven dat hij het niet eens is met de wijze waarop verweerder zijn situatie heeft geapprecieerd, toont verzoeker niet aan dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Een schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Artikel 8 EVRM bepaalt derhalve in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze de door artikel 42quater §1 in fine VW elementen herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

En werd tevens niet uitgegaan van de correcte premisses (cfr eerste middel)

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- *de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- *de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- *de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- *intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/ Nederland , nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de duurtijd van het verblijf, de integratie, de werksituatie, de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Verzoeker heeft immers ook het recht op de eerbiediging van zijn privé leven."

3.4 Er moet worden benadrukt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker slechts tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten omdat hij zijn Franse partner vervoegde, dat de relatie met zijn partner op 20 oktober 2011 werd beëindigd (bij beschikking van de vrederechter van 6 oktober 2011 werd verzoekers partner gemachtigd afzonderlijk verblijf te houden vanaf 20 oktober 2011). Er blijkt derhalve niet dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM had. Het loutere feit dat een vreemdeling een vrienden- en kennissenkring heeft in België laat ook niet toe te concluderen dat er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Bovendien moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemeen en theoretisch betoog en de talrijke verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM geenszins concreet aantoonde op welke wijze zijn beweerd gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt daarnaast niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. In verband met zijn huidige werksituatie merkt verweerder in de nota met opmerkingen immers op dat hij niet over een arbeidskaart beschikt, waardoor de ingeroepen tewerkstelling niet regelmatig kan zijn. Verzoeker kan daarnaast bezwaarlijk beweren dat zijn banden met het moederland *nihil* zijn, nu hij zelf aangeeft zijn moeder te steunen terwijl zijn moeder in Marokko verblijft. Wat de duurtijd van zijn verblijf betreft, kon verweerder op kennelijk redelijke wijze ervan uitgaan dat hij 36 jaar in Marokko heeft verbleven aangezien hij geen wettig verblijf aantoonde in België vóór 2010 en evenmin aantoonde in Frankrijk en Italië te hebben verbleven. Met betrekking tot zijn “*integratie*” beperkt verzoekers grief zich tot een loutere bewering zonder begin van bewijs.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat een beschermenswaardig onderdeel van verzoekers privéleven zou worden geraakt door de bestreden beslissing, dan nog moet worden gesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid is geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten om hem de kans te geven een gezinsleven met zijn Franse partner te ontwikkelen en dat indien deze relatie op korte termijn werd verbroken zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd. De Belgische Staat is niet verplicht om personen die de doelstellingen waarvoor zij tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten niet verwezenlijken, tot een verder verblijf toe te laten. Verweerder vermocht *in casu* een strikte toepassing van de verblijfsreglementering laten primeren op de particuliere belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat verweerster beslist heeft een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker

Dit te meer daar in de wet zelf wordt gesteld dat voor de beëindiging van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een EU onderdaan niet (meer) vervuld is dient af te wegen

tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in het jaar 2003!!!

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en is hij op full time basis tewerkgesteld.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.6 Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Wederom dient de Raad erop te wijzen dat uit de stukken niet blijkt en verzoeker niet aantoonst dat hij op wettige wijze in België heeft verbleven vóór 2010. Evenmin toont hij aan zijn land van herkomst in het jaar 2003 te hebben verlaten. Met betrekking tot zijn full time tewerkstelling blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker geen full time tewerkstelling heeft ter kennis gebracht aan verweerder en merkt verweerder in de nota terecht op dat deze tewerkstelling heden niet regelmatig kan zijn aangezien hij niet over een arbeidskaart beschikt. En verder blijft zijn betoog dat hij goed geïntegreerd is, beperkt tot een loutere bewering.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 27.07.2012 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 42 quater VW) en in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In artikel 42quater §1 in fine VW wordt duidelijk gesteld dat voor de beëindiging van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Met andere woorden, de DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste drie jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale- en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst.

Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) heeft verzoeker reeds in 2003 de banden met zijn land van herkomst verbroken, verblijft hij alhier bijna 4 jaar en heeft vast werk op full time basis.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk argumenten met een zwaarwichtig karakter heeft aangehaald zodat logischerwijze diende te worden besloten dat verzoeker zodanig in België verankerd en geïntegreerd dat een terugkeer naar Marokko onmogelijk en schadelijk voor hem zou zijn.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidssoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven alwaar het centrum van zijn belangen reeds meerdere jaren is gevestigd!

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.8 De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

Verweerder kan op basis van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in België verblijft, wanneer de gezamenlijke vestiging wordt beëindigd. Het gebrek aan gezamenlijke vestiging wordt niet betwist. Alvorens deze beslissing te nemen, dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen. Verzoeker is op 25 januari 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd om de nodige documenten in te dienen zodat verweerder wordt toegelaten om artikel 42^{quater} te beoordelen rekening houdende met de situatie van verzoeker. Verzoeker heeft de volgende documenten ingediend: een arbeidsovereenkomst met ingang van 13 juni 2011 voor een halftijdse tewerkstelling, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit, een bewijs van niet ten laste zijn van het OCMW, een kopie van zijn paspoort, een geneeskundig attest, bewijzen van integratie en inburgering, een verklaring van verzoeker dat hij in België verblijft sinds 2009 en een tenlasteneming van zijn moeder.

De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die ingevolge de bepaling van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet op hem rust om rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Het motief dat uit de door verzoeker voorgelegde documenten geen zwaarwichtige elementen blijken die aantonen dat hij

dusdanig in België geïntegreerd en verankerd zou zijn dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk of schadelijk zou zijn, is niet kennelijk onredelijk, nu verweerder in de beslissing motiveert: *“Rekening houdend met de jonge leeftijd van betrokkene, rekening houdend met het feit dat betrokkene slechts een goeie twee jaar in België heeft verbleven terwijl hij 36 jaar in Marokko heeft verbleven en tot slot rekening houdend met het feit dat uit de documenten blijkt dat betrokkene nog steeds sterke banden heeft met zijn moeder in Marokko wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken aangezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging.”*

Verzoeker maakt het verbreken van alle banden met Marokko niet aannemelijk, aangezien hij zelf toegeeft dat hij zijn moeder steunt en bijgevolg minstens met zijn moeder in Marokko banden blijkt te onderhouden. Daargelaten de vraag of dient rekening te worden gehouden met de periode van illegaal verblijf in België maakt verzoeker een verblijf van vier jaar niet aannemelijk aangezien hij pas op 21 januari 2011 een aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend en aan verzoeker op 1 februari 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Verweerder oordeelt verder dat het feit dat hij over een arbeidscontract beschikt niet dermate zwaarwichtig is dat een terugkeer uitgesloten is, nu verzoeker een jonge leeftijd heeft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de vereiste die wordt gesteld door artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en dat hij alle inlichtingen die verzoeker overmaakte bij zijn beoordeling heeft betrokken. Door louter aan te geven dat hij het niet eens is met de wijze waarop verweerder zijn situatie heeft geapprecieerd, toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Zijn betoog toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Het vierde middel is ongegrond.

3.9 In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker verblijft reeds bijna 4 jaar op het grondgebied, de banen met het land van herkomst zijn miniem, heeft geen 36 jaar in het land van herkomst doorgebracht daar dit reeds verliet in 2003), doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan,

om nader contact op te nemen met verzoeker en hem te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen. Zij beperkte zich tot de 'standaard'.

Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat verzoeker wel degelijk argumenten met een zwaarwichtig karakter heeft aangehaald zodat logischerwijze diende te worden besloten dat verzoeker zodanig in België verankerd en geïntegreerd dat een terugkeer naar Marokko onmogelijk en schadelijk voor hem zou zijn..

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoekster de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt:

"Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland".

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen op correcte wijze rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij verblijft reeds geruime tijd in België, zijn banden met het land van herkomst zijn zeer miniem te noemen sedert 2003, werkt alhier op full time basis ..

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt"

3.10 De Raad kan slechts herhalen dat het feit dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing – met name het gegeven dat verzoeker een verblijfsrecht verkreeg op basis van een gezamenlijke vestiging met een Franse partner en dat deze gezamenlijke vestiging is beëindigd op 20 oktober 2011 – steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken en niet wordt betwist door verzoeker. Tevens staat vast dat verweerder al de gegevens die verzoeker zelf nuttig achtte om aan te brengen heeft betrokken bij het onderzoek dat hij ingevolge artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet diende te doen.

Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat verweerder er niet voor zou hebben gezorgd zich te laten informeren tijdens zijn onderzoek in het kader van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont, door te stellen dat verweerder geen rekening hield met bepaalde gegevens die hij zelf niet meedeelde, ondanks de uitdrukkelijke vraag om alle documenten die nuttig kunnen zijn over te maken, niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereidde. Waar verzoeker opnieuw herhaalt dat geen rekening is gehouden met zijn actuele situatie wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste en vierde middel.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan ook niet dienstig aanvoeren dat verweerder hem had dienen te horen. Het horen van een vreemdeling alvorens zijn verblijfsrecht te beëindigen, heeft immers slechts zin indien dit informatie kan opleveren die verweerder behoedt voor een vals beeld van de feiten of die zijn appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de verweerder van de overwogen, voor de betrokken vreemdeling nadelige beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel geenszins aannemelijk dat hij dergelijke informatie had kunnen verstrekken. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij zijn grief dat verweerder naliet hem te horen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.11 In het zesde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte wijze gehandeld. Binnen de vooropgestelde termijn heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente.

Had men aan verzoeker medegedeeld dat hij nog specifiekere, nog meer documenten diende voor te leggen, dan had hij dit zeer zeker gedaan.

Pas na verloop van een aantal maanden mocht verzoekster, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat een einde werd gesteld aan diens verblijfsrecht.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten.

Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (langdurig verblijf alhier, vast werk, reeds geruime tijd weg van het land van herkomst waarbij de banden miniem zijn, goede integratie) waaromtrent een evenredigheidssoefening dient te worden uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat middel als gegrond naar voor komt.”

3.12 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker toont met zijn betoog dat verweerder “nog meer documenten” diende op te vragen en dat hij pas na verloop van een aantal maanden een beslissing mocht ontvangen, niet aan dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Verzoeker verduidelijkt immers niet welke documenten hij nog had willen indienen op het ogenblik dat hij uitdrukkelijk werd verzocht om alle nuttige informatie betreffende zijn situatie over te maken. Verzoeker kan verweerder ook bezwaarlijk verwijten “pas na verloop van een aantal maanden” een beslissing te nemen nu aan verzoeker op 25 januari 2012 om de nodige stukken werd verzocht en hij drie maanden tijd verkreeg om de volgens hem nuttige stukken in te dienen. Het feit dat verweerder op 27 juli 2012 de bestreden beslissing heeft genomen, getuigt juist van goed bestuur en dat de ingediende stukken grondig zijn betrokken bij de beoordeling van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder, door consciëntieus de wet toe te passen, is afgeweken van een vaste gedragslijn of een rechtmatig gewekt vertrouwen heeft geschonden.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zesde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN